

Ilze Medne

Mierpilnais Ābols

SARUNA AR PIANISTU ARMANDU ĀBOLU

Ar Armandu Ābolu tiekamies īsi pirms gadu mijas, kad aiz muguras ir muzicēšana labdarības sarīkojumā Rīgas Lutera baznīcā un solokonzerts Rīgas Stradiņa universitātes jaunajā akustiskajā koncertzālē, savukārt nākošajā dienā jau jāsēžas lidmašīnā, lai Jauno gadu paspētu sagaidīt Čīlē kopā ar ģimeni – dzīvesbiedri Rositu un meitiņu Bjanku. Tajā brīdī jau zinām, ka radio "Klasika" aptaujā par 2009. gada spilgtākajiem notikumiem mūzikas dzīvē Armanda koncerti Latvijā ir lideri kategorijā "Gada atgriešanās", savukārt vēl neizlemts tobrīd ir fakts par Rīgas Latviešu biedrībā 25. maijā notikušā koncerta iekļūšanu Lielās mūzikas balvas 2009 nominācijā "Gada koncerts".

Kopš pianists dzīvo un strādā Čīlē, iespējas būt dzimtenē bijušas uz vienas rokas pirkstiem skaitāmas: 2002. gadā piedzīvojām satriecošu Prokofjeva Otrā klavierkoncerta lasījumu Liepājas pianisma zvaigžņu festivālā, savukārt pirms sešiem gadiem – izcilu solo koncertu Rīgā. Pērn Armands Latvijā sniedza četrus koncertus. Šo rindu autorei bija iespēja klausīties maijā notikušo koncertu, kurš daudziem kļuva par neaizmirstamu notikumu. Tā bija tikšanās ar harmonisku un talantīgu cilvēku, no kura mierpilns un apņemšs enerģijas lādiņš plūda, vēl pirms sāka skanēt mūzika. Klavier spēles profesionāli pēc koncerta neskopojās visatzinīgākajiem vārdiem: Arnis Zandmanis priecājās par reto iespēju dzirdēt mūziku, nevis vienkārši skaņu, Liene Circene šo vakaru nosvēra pasaules klases kategorijā, savukārt Lelde Paula nosauca Armandu par pašlaik labāko latviešu pianistu, kurā apvienojas brīnišķīga skola, fantastiskas dotības un ārkārtīgi jūtīga dvēsele. No savas puses vēl pievienoju cildenu vīrišķību, savaldību un neizmērojami augstu atbildības izjūtu par katru noti, pasāžu, skaņdarbu. Sarunas mērķis šoreiz bija pavērt durvis mūziķa radošajai laboratorijai. Iedrošināja silti smaidošo brūno acu skatiens un laipnās, godīgās, kaut brīžam ļoti lakoniskās atbildes.

ARMANDS ĀBOLS

- Dzimis 1973. gada 24. novembrī Rīgā
- Skolojies Jāzepa Mediņa mūzikas skolā un Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā, absolvējis profesores Ilzes Graubiņas klasi Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā, papildinājis izglītību Klīvlendas mūzikas institūtā ASV pie Sergeja Babajana
- 1992. gadā 18 gadu vecumā kā sacensības jaunākais dalībnieks uzvarējis Marijas Kanalsas (*Maria Canals*) starptautiskajā pianistu konkursā Barselonā. 1995. gadā starptautiskajā Luīsa Sigala pianistu konkursā Vinjadelmārā Čīlē izcīnījis zelta medaļu, kā arī Klaudio Arrava speciālbalvu un klausītāju atzinības balvu. 1999. gadā prēmija par labāko baroka kompozīcijas interpretāciju Klīvlendas starptautiskajā pianistu konkursā ASV un balva par labāko Šopēna skaņdarba lasījumu Andoras starptautiskajā pianistu konkursā.
- Jau sešpadsmit gadu dzīvo un strādā Valdivijā Čīlē, kopš 2003. gada ir Čīles *Universidad Austral* konservatorijas klavieru nodaļas profesors
- Ieskaņojis Čīles komponistu klavierdarbu antoloģiju
- Regulāri koncertē Eiropas, Ziemeļamerikas un Dienvidamerikas valstīs, spēlējis Kārnegi koncertzālē un ANO zālē Ņujorkā

Foto – Didijs Gredz, Armanda Ābola personiskais arhīvs

Ar Ilzi Graubiņu 1992. gadā

Armands Ābols: Aizvadītais gads tiešām bija īpašs: diezgan daudz nācās koncertēt, arī atgriešanās Latvijā pēc piecu gadu prombūtnes bija ļoti nozīmīgs brīdis – gan profesionāli, gan emocionāli. Sen nebiju redzējis Latvijas ziemu! Un kur vēl Ziemassvētki, pavadīti kopā ar vecākiem un māsu! Arī koncertos gaisotne bija neaizmirstama.

Ilze Medne: Kā iespējams būt tik apbrīnojami mierīgam, līdzsvarotam un savaldītam, kamēr atskaņotajā mūzikā virmo kaislības?

AĀ: Visupirms, aiz visa tā slēpjas milzīgs darbs. Arī gadu pieredze, protams, taču svarīgi ir spēlēt programmu daudzkārt – jo vairāk koncertu, jo kvalitāte pakāpeniski uzlabojas. Vairāk spēlēsi, vairāk paspēsi vēltīt uzmanību vienlaikus dažādām lietām. Sākumā brīžam ir izmisīgas domas par dažādiem tehniskiem sīkumiem, piemēram, kā trāpīt vajadzīgajām notīm, taču turpmāk ar katru reizi spēle kļūst atraisītāka un brīvāka.

IM: Kāds ir ideālais tapšanas un nogatavināšanas laiks vienai programmai, cik ilgi pie tās ir jāstrādā?

AĀ: Tas ir diezgan relatīvi, vai ne? Ir darbi, kurus var iemācīties ļoti īsā laikā, bet lai tos patiešām labi spēlētu, ir jābriedina. Domāju, ka pirms ieskaņojuma varētu būt pat divi gadi. Laikam ir jāpaiet, jo iemācīties un uzreiz spēlēt pēc mēneša vai diviem – tas nav gluži tas pats, kas ļaut programmai īsti nobriest. Mēdzu darbus pat nolikt malā un pēc tam atkārtot no jauna.

IM: Kas notiek ar skaņdarbu divu gadu laikā? Kā tas mainās?

AĀ: Pakāpeniski risinās saaugšanas process, tiek atrasta skaņdarba jēga, harmoniskie vijumi... Grūti vārdiem pateikt...

IM: Jūsu spēles tehniskā puse ir nevainojama, tomēr tās demonstrēšana ne brīdi nav galvenais mērķis.

AĀ: Pusaudzā gados kādreiz var rasties kārdinājums tādējādi parādīt sevi, taču vēlāk tas pakāpeniski pāriet. Man vismaz pārgāja, un jau no skolas laikiem bija tendence meklēt dziļumu mūzikā. Tomēr zināma virtuozitāte un instrumenta pārvaldīšana ir vajadzīga, jo bez tās nevar pateikt visu, ko vēlies.

IM: Jūsu koncertos ir vēl kas pārsteidzošs – klausītājus pārņem neparasta miera un garīgā komforta sajūta.

AĀ: Tiešām esmu domājis, lai tā būtu, man tas šķiet svarīgi. Tam labi kalpoja arī konkrēti šajā programmā izvēlētie skaņdarbi, īpaši Mendelszons un Grīgs. Panākt šādu noskaņu nav viegli – tas ir emocionāls un garīgs treniņš. Vissvarīgākais ir tas, ko dod klausītājam. Kādreiz ir grūti savienot emocionālo iedarbību un tehnisko perfekciju. Ir daudz jāslīpē ne tikai pianistiski sarežģīti posmi – citreiz tikpat daudz jāstrādā pie lēnas mūzikas. Visam simtprocentīgi jābūt pirkstos, un jājūt drošība par katru noti.

IM: Tas liecina arī par nemitīgu prāta kontroli spēlējot, jo laikam tā jau nevar teikt – muzicēju, iegāju transā un neatceros, kas ar mani notiek.

AĀ: Cik kutelīgs jautājums! Ļoti grūti atrast pareizo proporciju, kas būtu tā transā ieiešana un emocionālā pieeja, un tomēr līdzsvarot to ar prāta kontroli. Pavisam izslēgt domāšanu, protams, nevar, taču arī tikai ar prātu kontrolēt vien nedrīkstētu.

IM: Vai šie pieslēgšanās un atslēgšanās brīži nav bīstami?

AĀ: Protams, ir bīstami! Tāpēc spēlēt nebūt nav viegli. Līdz ar pieredzi nāk skaidrība, kā tas notiek. Tomēr nevaru teikt, ka šī problēma būtu atrisināta. Ikreiz ir citādi – vienā koncertā labāk izdodas sabalansēt prātu un emocijas, citreiz atkal ne tik labi.

IM: No kā tas ir atkarīgs – no mēness stāvokļa, pašsajūtas, koncertvietas?

AĀ: Tiešām nezinu, tā ir mistērija. Reizēm var būt ideāli apstākļi, viss it kā sakrīt, tomēr vienalga kaut kas pietrūkst. Citreiz – varbūt ir bijusi nervozēšana un kas vēl, taču pēkšņi iznāk labi. Šo ķīmiju īsti atšifrēt nemāku. Tomēr viens ir skaidrs – ja ir izdevies pietiekami vingrināties, tad ir drošāka sajūta, lielākas cerības, ka būs labi. Tad nav arī vainas izjūtas, ja darba nav ieguldīts tik, cik nāktos, ja skaņdarbs jauns un tikai nesen kā apgūts.

IM: Latvijā spēlētājā programmā ne brīdi nešķīta, ka kaut kas būtu “zaļš”. Šī laikam bija labi briedusi.

AĀ: Jā, briedusi bija, tā tas ir. Taču ziemas koncertos spēlēt nebija

viegli, jo es atbraucu šurp tieši no eksāmenu sesijām. Bija jāsēž caurām dienām konservatorijā un jāklausa studenti, kas ne vienmēr ļoti iedvesmojoši spēlē.

IM: Vai pedagoģija sniedz arī gandarijumu?

AĀ: Vispār jau pedagoģija ir sarežģīta lieta, un Čīlē ir tāda divaina izglītības sistēma. Tā paredz divpadsmit apmācības gadus, kas iekļauj mūzikas skolu un vidusskolu, un vēl klāt nāk viens vai divi gadi, lai sagatavotos diplomeksāmenam. Pēc veiksmīgas absolvēšanas saņem diplomu kā instrumenta spēlētājs, un viss. Talantīgākie visbiežāk pēc tam vēl brauc papildināties uz citām valstīm. Tādējādi faktiski sanāk skolot no bērna kājas līdz absolvēšanai. Ar vismazākajiem skolniekiem man nav pārāk laba pieredze, jo darbs ar bērniem ir zināma specifika, jāspēj noturēt viņu uzmanību un interesi. Labprātāk strādāju ar vecākiem studentiem. Un vispār pašlaik tomēr jūtos sevi vairāk istenojis spēlējot koncertus nekā mācot. Protams, ir talantīgi studenti, kas gatavojas nodarbībām un kārtīgi spēlē, tad ir liels prieks un gandarijums. Citreiz gadās tādi, kam nav tik daudz spēju un kas turklāt vēl nav mācījušies, – tad gan tā liekas veltīga laika tērēšana.

IM: Vai pedagoģija nav parocīga, lai paplašinātu savu repertuāru, piemēram, studentam dodot apguvei darbu, kas pašam jāspēlē, un tad caur viņu kļūdām un veiksmēm mācīties?

AĀ: Kādreiz tā ir bijis. Gadās, ka skaņdarbs tā iepatīkas, ka gribas pašam spēlēt. Reizēm atkal iedodu un viņi sabojā, tad vairs negribas.

IM: Kādu atceraties studiju laiku pie profesores Ilzes Graubiņas?

AĀ: Pie profesores Dārziņskolā nonācu pēc septiņām klasēm Jāzēpa Mediņa mūzikas skolā. Apmēram tad man radās apzināta vēlme kļūt par mūziķi un vēltīt dzīvi klavierispelei. Kopā bijām līdz Mūzikas akadēmijas absolvēšanai, un es šo laiku atceros kā vērtīgu, radošu un visādā ziņā ļoti pozitīvu. Mums bija ļoti labas un iedvesmojošas attiecības. Ilze Graubiņa bija spēcīga, gudra personība un izcils pedagogs. Turklāt viņa bija arī vienreizēja mūziķe. Professore iemācīja muzicējot pašauties uz intuīciju, atraisīties. Tad daudzas lietas notika pašas no sevis. Viena no svarīgākām lietām, ko no viņas esmu iemācījis, ir mākslinieciskā atbildība, nopietna pieeja visam, neko nedarīt pa roku galam. Labāk darīt mazāk, bet paspēt izdarīt labi. Ja zini, ka nevarēsi, labāk pateikt nē.

IM: Vai ir viegli pateikt nē?

AĀ: Nav viegli. Mēģinu izrēķināt savas iespējas. Viena lieta, ja mani aicina, taču, kad koncerts jāorganizē pašam, jāzvana un viss jāsarunā, iepriekš izdomāju, kad un ko gribētu darīt. Lai nav tā, ka ir pārāk daudz darba, pārāk tuvu viens koncerts otram. It sevišķi, ja laiks jāatvēl arī pedagoģijai un ģimenes dzīvei. Ja nevienu nemācītu un dzīvotu viens pats, būtu pavisam citādi.

IM: Tad, iespējams, jūs spēlētu citādi.

AĀ: Droši vien.

IM: Mūziķiem pēc studiju beigām bieži ir meklējumu un pirmais īstais mākslinieciskās patstāvības laiks. Vai tāds bija arī jums?

AĀ: Kad aizbraucu no Latvijas, sākās sevis meklēšana. Sākumā bija pavisam grūti, pakāpeniski nācās pierast pie darba bez pedagoga. Sāku pieļaut kļūdas, kas nenotiktu, ja būtu kāds, kas to pasaka. Bet no tā arī mācās.

IM: Vai tagad ir kāds, kas tā uzmanīgi var norādīt uz kļūdām?

AĀ: Faktiski nav, un tas ir gan labi, gan slikti. Savā ziņā mana sieva ir ļoti gudra un labi saprot mūziku. Viņa ir ārste psihiatre, taču nāk no ģimenes, kurā abi vecāki ir mūziķi. Tādējādi Rosita ir viens no maniem stingrākajiem kritiķiem.

IM: Jūsu dzīvesbiedre teikusi, ka esat pārāk normāls, lai būtu tipisks mākslinieks?

AĀ: Vispār man to teikuši daudzi. Pietrūkstot trakuma. Reizēm par māksliniekiem domā, ka tie ir tādi nenosvērti, nepraktiski un emocionāli svārstīgi.

IM: Jaunos pianistos bieži manām tiekšanos pēc spožuma un virtuozitātes, īstenībā tur pavid paplāns kultūrslānis, inteliģences trūkums. Cik jums svarīgs plašāks redzesloks, nevis tikai šaurā iedziļināšanās klavieru specifiskā?

AA: Plašs redzesloks man nepieciešams gan kā mūzikim, gan kā cilvēkam. Savukārt par virtuozitāti teikšu, ka visos laikos bijuši tādi pianisti, kuriem tieši tehniskā puse ir galvenā. Virtuozā repertuārā tā neapšaubāmi ir būtiska, taču, ja nav muzikālo vērtību... Turpretim bez virtuozitātes atkal ne pēc kā neizklausītos. Horovics teica, ja gribi būt vairāk nekā virtuozs, vispirms jāklūst par virtuozu, tikai pēc tam vari būt arī kas vairāk.

IM: Vai tehniskā forma ir lieta, kas mēdz viegli pagaist?

AA: Ļoti viegli! Tā ir visvienkāršākā lieta pasaulē! Pietiek nespēlēt kādu laiku un viss – it kā nekad nebūtu spēlējis. Viss jāsāk no gala. Mazliet pārspilēju, taču tā sajūta reizēm mēdz būt briesmīga. Pietiek ar vasaras brīvdienām, lai būtu jāsāk atkal viss no sākuma.

IM: Zināma verdzība veidojas, jo esi spiests spēlēt arī tad, kad nevēlies.

AA: Tieši tā. Esam runājuši par šo jautājumu ar sievu – viņa ir mācījusies glezniecību un, kad iznāk laiks, labprāt pievēršas gleznošanai. Viņa stāsta, ka ir otrādi – negleznošanas laikā kaut kas ir nācis klāt, un pēc tam ir pat labāk. Būtu labi, ja tā varētu arī mūzikā. Vienkārši atlikt skaņdarbu malā, pēc tam atgriezties un uzreiz spēlēt labāk.

IM: Ar komponistiem mēdz gadīties, ka vienlaikus dažādos darbos parādās līdzīgas radošās idejas. Vai līdzīgi var notikt ar mūzikas interpretācijām, kad kāds cits ir iztulkojis ļoti līdzīgi?

AA: Tas ir iespējams, jā, gluži negaidīti ir tā gadījies. Tas nav nekas slikts. Prātā nāk Borisa Bermāna teiktais par interpretācijām – spēlēju, kā pats jūtu, un ir vienalga, vai kāds cits, vai pat tūkstoši ir tā spēlējuši, vai arī neviens tā nav spēlējis. Šim viedoklim es varētu pievienoties. Nav svarīgi, lai būtu par katru cenu citādi, nekā kāds to jau darijis. Katrā interpretācijā gribot negribot kaut kas personisks ienāk, jo visi esam individuāli. Gluži bezpersoniski nospēlēt? Tas nevienam nebūtu interesanti un arī vienkārši neizdotos.

IM: Jūs, šķiet, esat no tiem māksliniekiem, kam tradīcijas, stila izpratne un likuma burts mūzikā – tā ir nopietna lieta.

AA: Ne vienmēr apzinātā līmenī, tomēr tas kaut kā asinīs iegājis. Īpaši gadiem ejot. Tiesa, spēlējot nekad nedomāju, ka tagad jādara tā, jo tāda ir tradīcija. Ja kaut kas neliekas dabīgs un pieņemams, es to nedaru, kaut arī tā būtu tradīcija.

IM: Kādas firmas instrumentu vislabprātāk spēlējat? Ilzei Graubiņai tas bija Bechstein.

AA: Jā atceros, interesanti! Mācoties Mūzikas akadēmijā, kādu laiku instruments profesores klasē bija vienreizēji labs. Tomēr pats vislabprātāk spēlēju Hamburgas *Steinway*. Ne velti tos tik ļoti ciena visā pasaulē. Visticamāk, tāpēc, ka tiem piemīt izturēta kvalitāte un līdzīgs skanējums, ja vien instruments nav pavisam nolaists. Ja spēlēsi uz *Steinway*, ir zināma garantija, ka būs labi. *Fazioli* man nekad nav nācies izmēģināt, taču ir dzirdētas pozitīvas atsauksmes. Ļoti labs instruments ir *Yamaha CF3*. Tad nu pēc personiskās pieredzes pirmā vietā liktu Hamburgas *Steinway*, pēc tam *Yamaha CF3*, trešajā vietā varbūt *Bösendorfer*.

IM: Kāds instruments jums kalpo ikdienā?

AA: Mājās nekā tik izcila nav – mehāniski pasmags *Petroff*, kas no skaņas viedokļa gan pavisam patikams un derīgs. Mehāniskā daļa nav tik laba. Tomēr lielākoties es vingrinos konservatorijā, kur man ir sava klase.

IM: Tā teorētiski – gribētu ceļot un koncertēt pats ar savu flīģeli?

AA: Gribēt jau var, bet izdarīt ir cita lieta. Protams, būtu vieglāk spēlēt. Tomēr ne vienmēr tas būtu labākais variants, jo instrumenta skanējums iet roku rokā ar akustiku. Ne vienmēr viens un tas pats instruments labi skanētu dažādās koncertzālēs.

IM: Kurā Latvijas koncertvietā vislabāk muzicēt gan akustikas, gan instrumenta ziņā?

AA: Grūti pateikt. Rīgas Latviešu biedrībā bija laba sajūta – gan pirms sešiem gadiem Lielajā zālē, gan pirms gada Zelta zālē. Spēlējot ir vieglāk, ja visapkārt ir apņemoša skaņa. Ir vietas, kur uz skatuves ir sausāks skanējums, turpretim zālē ir labi. Tā varētu būt jaunajā Stradiņa universitātes aulā. Domāju, ka klausītāju pusē skan ļoti labi, kaut gan uz skatuves tik ērtas sajūtas nav. Tomēr tas

ir gluži subjektīvi. Katrā ziņā zāle ir ļoti laba un instruments arī.

IM: Ir aizraujoši vērot, kā jūs spēlējat. Pirksti tādi paši kā visiem, klavieru taustiņš arī tikai koka gabaliņš, bet tie tūkstoš veidi, kā šie pirksti no taustiņiem panāk visdažādākās nokrāsas skaņu, ir neaptverami.

AA: Sarežģīta tēma. Skaņa kā tāda mūzikā man ir ļoti svarīga. Tā ir it kā viena no pirmajām lietām, kurā ieklausās. Klavieres būtībā ir stīgu, lai gan arī sitamais instruments, tomēr gribētos vairāk dabūt šo stīgu nekā sitamo aspektu. Vajadzīga silta un cilvēciska skaņa. Tas gan atkarīgs no skaņdarba, protams. Pie skaņas veidošanas regulāri jāstrādā. Pārsvārā balansējot, kādu svaru lietot, cik pirkstu spēku. Ir neskaitāmas iespējas, kas vēl attīstāmas.

IM: Vai redzat, tas ir dzirdat ideālo mērķi?

AA: Ir ļoti daudz labu pianistu, kuru ierakstos klausīties un mācīties. Tomēr vārdus nosaukt grūti, tās arī ļoti atkarīgs no skaņdarba.

IM: Mēdz uzskatīt, ka lielie skaņas veidošanas meistari jau pieredzējuši.

AA: Varbūt. Tādas lietas, kā dziļums un cilvēciskums arī vairāk paliek pagātnē. Tas, ko meklēju meistarū interpretācijās, ir vienkāršība, bet ne tādā primitīvā nozīmē, bet vienkāršība kā dabīgums. Tajā pašā laikā liels cilvēciskums un patiesa izteiksme.

IM: Kā to panākt?

AA: Ar ilgiem meklējumiem un grūtībām.

IM: Lielu prieku jums noteikti sagādā vaļasprieks – skaņu ierakstu veikšana.

AA: Jā, tas sākās kā hobijs, jo pašam vienmēr ir bijusi interese par tehniskām lietām. Pirmie mēģinājumi, protams, nebija profesionāli – ne aparatūras, ne zināšanu. Tomēr ar laiku sāku saredzēt jēgu un noderīgumu, jo Čīlē ar skaņu ierakstiem klasiskajā mūzikā ir citāda situācija. Tik lielu vērtību šādiem ieskaņojumiem tur nepievērš, skaņu režisori nodarbojas lielākoties ar populāro mūziku. Gadījies, ka akadēmiska koncerta ierakstā klavieres izklausās pēc rokklavierēm. Lai ar to vairs nebūtu jācinās, sāku pats mēģināt, meklēt informāciju un iegādāties aparatūru. Tagad man tā ir pietiekoši laba kvalitātē. Ja tiks izdots manu ierakstu albums, ieskaņojis to būšu pats. Zināšanas gūt bija vienkārši – daudz informācijas internetā, paša pieredze un eksperimenti, sarunas ar zinošiem skaņu inženieriem. Latvijā visvairāk ar Modri Bērziņu, kurš savulaik pats bijis pianists.

IM: Skaņu ieraksts zināmā mērā var aizstāt arī pedagogu.

AA: Noteikti. Tikai vienmēr ir bijusi doma, vai ierakstam jāskan tā, kā klausītājs dzird zālē. Mikrofons tomēr atrodas citā vietā nekā klausītāja auss. Zālē skanējums var būt labs, bet ierakstā par asu. Tas atkarīgs no daudzām lietām – klavieru kvalitātes, akustikas, mikrofonu un to novietojuma.

IM: Vai klausītāja klātbūtne ieraksta laikā ir noderīga?

AA: No interpretācijas viedokļa tuvāki ir “dzīvie” ieraksti. Reizēm jau var šo to arī palabot. Ja vairākas reizes tas pats repertuārs spēlēts vairākos koncertos, vari izvēlēties labāko no katra, pēc tam salikt, samontēt kopā. Tomēr klausītāji sniedz kādu īpašu atmosfēru. Ir gadījies, ka studijas ierakstos bez publikas iedvesma nav bijusi tik spēcīga. Trokšņu nav, bet arī mūzikas pietrūkst.

IM: Vai esat pieprasīts skaņu režisors?

AA: Kolēģi konservatorijā bieži lūdz, vai varētu viņus ierakstīt. Ne vienmēr tam pietiek laika. Tomēr, kad orķestrim ir svarīgi koncerti, cenšos ieskaņot tos.

IM: Un pēc tam lielais skaņu montāžas darbs...

AA: Jā, starp citu ar to pašu programmu, ar ko jūs radio strādājat – *Sony Vegas*. Gluži nejauši šo programmu atklāju.

IM: Tātad ir jau vairāki skaņu ieraksti, kam uz vāciņa jūsu vārds, bet ne pie atskaņotājmāksliniekiem.

AA: Ir gan. 🎧

PĒCVĀRDA VIETĀ

17. gadsimta angļu filosofa Džona Loka doma: “Patiesa vīrišķība izpaužas mierpilnā sava pienākuma izpildīšanā caur pilnīgu pašsavaldīšanos un, neskatoties uz visām grūtībām un briesmām.”